

PESMI

Svetlana Makarovič

POLETNI DAN

Ničesar ne vem
o velikih zadevah.
Marjetice mi ne povedo
ničesar o njih.

Ko se zakopavam v poletno travo
z mislijo nanj,
ne verjamem nikakršnim
pametnim besedam.
Obljubi sonca verjamem,
ko zajame moj obraz
v svoje velike, lepe dlani.

POLETJE

Od daleč se smeje poletje.
In zrak je slasten kot voda,
rahlo greni kot mlado listje;
zrak, ki plahuta skozi moje oči,
svež kot otrok, in jih polni
z zdravilnimi iskrami.
Zeleno tihoto gozda
prepregajo pisani glasovi,
bližajo se, pojemajo
ali sijejo na istem mestu kot cvet.
Pozdravljam brezbrizno kukavico
in mislim na jagode. Poletje.
Lastim si ga polna naročja
in si domišljam,
da ga lahko komu darujem.

DANES

Danes sem lahko regratov cvet,
potem sem razposajen zajec
na svetli jasi. Ali pisana
enodnevnica. To je moj dan.

Ne poznam besede jutri,
nočem je poznati. In noč
je še daleč. Ne bojim se.
Nočem se bati.

Nobenih skrivnosti.
Diham. Vdihavam
in izdihavam sonce.
Misli sem povila v klobko,
ki spi nekje
v daljnem zelenju.

Nebo sega do mojega travnika.
Brezskrbno sonce leži ob meni.

Objemimo se. Nekje
globoko pod zemljo
spi pošastna ličinka
besede jutri.

MESEČNICA

Sredi svetle noči
odtrepeti molk
z dolgimi rokami mimo oken.
Tedaj se približa
zategel, teman moški klic
iz daljnega gozda.
Dvignem se
in kot mrtva megla
plovem za njim.
Nikoli ga ne najdem
sredi črnih gozdnih arkad.
Čutim le tisoč mladih oči med smrečjem,
ki jočejo proti svojim ozvezdjem.
In nikoli se ne morem prav vrniti
v svojo mrtvo spalnico.

PROSTOST

Iz težkega granita solz
sijejo žarki
moje velike prostosti.
Prestrezam jih z lačnimi prsti,
z razprtimi ustnicami,
ki poznajo le pesmi.
Svoje brezbrizne korake
puščam na tihem obrežju.
Svobodna sem.

TUJCI

Za svojimi vrati čutim
stopinje sovražnih tujcev.
Sovražijo me zaradi golobov,
ki mi sedajo na ramena,
zaradi mladega zelenja,
ki ga nosim na prsih,
zaradi cvetne čaše,
ki legam vanjo vsak večer.
Za mojimi krhkimi vrati
se množijo prihuljene stopinje.
Moja hiša je iz sanjskih rož,
iz vrabčjega perja in metuljih kril:
okna so na stežaj odprta
dobremu vetru in soncu.
In vrata, vrata so iz divje trte
narahlo narahlo spletena.
Blížajo se. V meni vztrepetava
kot grlica.
Nihče me ne bo branil.